

חלהות לולב סימן תרנא

(כ) נס מזינה דרום אעריך אפנון: יא (מח) זאריך (כו) למספר סאקוֹר לולְבָּ בְּשַׁעַת גַּעֲנִינוּ וְלַגְעַגְעָ בְּשַׁנְיָהֶם יְהָדָה. (וְכֵל קְנוּנוּשִׁים אַיִן מִצְפְּבִין וּבְאַיִחָה דָּרְךָ שְׁגַעַע (טט) יְאָא בְּדִיעַבָּר): יב יְאָרְבָּעָה מִינִים הַהְלָלוּ (ט) מַעֲכְבִין זֶה אֶת זֶה, שָׁם חָסֵר לוּ אֶחָד מִתְּמָמָה לֹא יְבָרֵךְ עַל הַשָּׁאָר, *אָכֵל נוֹתָלָן (ככ) ?לְכָר בְּעַלְמָא (בֵּין קִיּוֹם וּרְאֹשֵׁן) בֵּין בְּשָׁאָר ?מִים) (הַיָּאָשׁ וּרְכָבָה יְרוֹתָה נִיחָחָה, מַהְרָקִים שִׁישָׁ מַאַ). קְיִי אַרְבָּעָתָן מִצּוּיִם אַצְלוּ (*[נְבָ] וּנְטָלָם אֶחָד אֶחָד, יְאָא. הַגָּה וּבְלַבָּר שִׁיחָה (גג) כְּלָם לְפָנֵי (וּמְבָשָׁ פִּי). (נד) וַיַּלְּכַלְבָּק תְּחִילָה וַיְבָרֵךְ עַל כְּלֻולָּב (גה) וְנַעֲתוֹג גַּם עַל הַאֲתָרִים (הַרְאָשׁ וּרְזִין) החשובה הרשב'א ספ' א). *וְאָסֵס חָבִין, זָרִיךְ לְבָרָךְ (טט) עַל פָּל אֶחָד בְּפָנֵי (ככ) (כnn) עַצְמוֹ (הַגָּהות מִינּוֹ): יג אָמ

באר היטב

בנארדי' ויל ובן פסק פשיטי, ע"ש: (ט) מוניה. הקטבי סאר'יז ויל מטב סדור הפליג בחללה ורומ' ואח'ע'ב עפון ופוזה מעלה ומטה' ומעבר. ווללים געמאן הפליג למןורה, מא'ז. וען פ'ח וטיז'ו' ובקשותת פט'ה ספין קמ'ב ותקשוכת אונדר-שפאאל ספין גת. וכתב המבג'א: ניל' דאשר יקיף ג'יך בפער האה לא-דאלאין בטור ימץ דעלמא ולא בטר יטמן דיניה. ע"ש: סוד זה גאנל אל' בטלום קליל ייט'ן אונטן-זאקס. כתב פובי' קשם קרכטני': סוד זה גאנל אל' בטלום קליל ייט'ן קאנ'. שיל' נג' פעטט נטאנטן אאנל' פסיד א' אשגען שמא' קרא' בזטק וראיני אונטן-זאקס. שיל' נג' בזטק השם גאניה ותהי פעריך ט'א' קירונה מא' אונטן אל מה גע עשיין. חשב בך ניגטט בטקונגען, ואני פעריא בו לנטפתיי אל' קאנטן-זאקס. ואונטומען על פעריאה וען מאין: למיטר זאנט'יש לאו ניגען נק קליל-לולבל ומיטין בלא' קאנטונג וטבעני פעראן קלומייך די כי כל מדי מיטין בו זיירבו פרדריא פטראש. עין' סדר הפנות ותבן: (ט) לזר. בפעריא בפעריא ט'ז: ונראה כי דאס'ז'ן בעניע בין דאיינו אל' לזר עטיפא. וויל' למיטר בפעריא בחשוכת דרומה שהשין' יונגען כדרון בפעת הלל ולא בשעה סקרנה. וכיכ' פעריא פעריא'ל זיין' קיט' דיטענין גדרו'ו פשעת מל' קל' רצקה קל' ניטים, אאנל' פעריא לאל' פיטלו' דיטשין' שיבוא' לתל' גיב' קענעה אקח'ר ולבך, ע"ש:

משנה ברורה

שלש פצמים, ואחר-כך לנצח ואחר-כך נטהה, (ס) הפל מוליך ובמיא שליש פצמים לאחר מכן גם במנת: יא (מה) אריך לתקבר ה-אתרונג^(ט) וכו'. וכך, וכך קיינו עתהם באניה, על כל-כך נאריך לחייב קחבר עמו^(טט): (טט) קיינו עתהם באניה, על כל-כך נאריך לrams לא גננע כלל גיטין יצא, (טט) וכך קדיעבר. וכך ראמ לא גננע כלל גיטין יצא, (טט) מכל רובב (ג) מעקבין וזה את זה^(טט). דבעין לקיימה פאה, וכך מזינה אהמת ה^(טט): לא יברך על השער. אפסלו אם יודע (ט) בברוח שלשלב סוף יבואו לידי כלון, בין שאין קצויים לפני בשעת ברכה: (טנא) בין בשער ימים. הנה רשל' בתשובה ספק דהוויל לשליח-ציבור לטל ולונגע קדם היל ובעשות היל [בלא ברכה], האכל אחרים לא ישלו כליל וחייבן שיזבאו לטל גיבין בשנה וובלו גס-בן לשלו ולונגע בו כמו שליח-ציבור^(טט), ואדרבה, אם ריקבו על השליח-ציבור ולא יקחו כלל, (טט) וכן מפתיעת: (טט) וטלם אחר אחד, יצא^(טט). וכך שאנו עושין בלילה כא אשמעין יותר רב-חטא, ואפסלו אם הלקחה לא היה בבדיל סמויים לו, דהיינו מברך ברכיה אמת לבלם, קדלקפה, ולא דכליין (טט) שפזירין אותו בברכה, צרייך שונאה סמוך לברכיה: (טט) שפוטל כל אחר לבר: (ט) על כל אחד בפני עצמו. דהיינו,

שערית תשובה

האנו בבלוג | מושגים | מדריכים | מילון | מילון מושגים | מילון מדריכים | מילון מילון

באור הלבנה

* אָכְלָן נוֹטָלֵן לְזַבֵּר בְּצֻלְמָא. וְאַרְיךָ לְזַבֵּר שָׁלָא בְּקִם לְשָׁם מְגֻנָּה, דִּישָׁה
זֶה מְשָׁם בְּלִי תְּבִיעָה, כִּמוֹ שְׁאַפְּכָב הַפִּיזִ' צְפָעִינִ'גְּזָעִין יִ'זְיָה, וְבְּאַמְתָּן קָן הַיָּה
קְפָדָשָׁן בְּקִינְיהָא בְּסַפִּי יְזָהָה, עַזְיָן שָׁם. אֲכַן מְהַ שְׁאַפְּכָב כְּפִיזִ' זְבָר חֲדָשָׁ,
דְּאַלְלוֹ בְּגַתְתָּה שָׁהָא נוֹלָלֵן לְהַלְלָב אֲסָר שְׁבָרָק קָטָן מְגֻנָּה וְזַקְנָתָם
חַפְּכָב בְּצָעָה צְעַלְקָא, פָּס אֲזַיְּהָר לְחַמְּךָ קְזָאָה כָּל מַרְיָה מִיְּסָה שָׁלָא לְגַרְעַן
מְפָנָנוֹ וְלֹא לְהַזְּסִין עַלְיָה, קְזִי שָׁלָא נְעַבְרָה עַל כְּלֹתָסִיק וּבְלִתְבְּעָע, הַשְׁגָגָה
אַלְלוֹ כָּל קְאַסְוּרִינָם תְּזָאָר וְרַחֲמָדָרָה וְהַנְּרָשָׁלָם וְמַתְהִירָהָוָן,
וְזַעַפְסָם גִּזְיָן שְׁבָרָק קִים פְּגַזְוָה אַז שְׁזִי בָּהָר כָּל תְּזַסְּקָה וּבְלִתְגַּעַגְעָעָה⁸⁸:
* וְאַם שָׁה בְּגִינְתָּם אַדְרָק לְבָרָךְ וּבוֹי⁸⁹, אַז קְפָגָן-אַבְרָהָם שְׁפָמָה, וְלֹפִי
מוֹה דְּקָנָא לְוַיְמָן חַקְעָב וְאַם שָׁה בְּן סְקָאַעָה אַז צְדִיךְ לְסָרָר וּלְבָדָן
דְּלָגָה תְּזִיא לְצָהָה הַיא, אַסְמָנָן כְּבִי נִימָלְעָבָןְיוּ בְּדָא אַקְזָה חַיא, קְזָאִיטָה
בְּקַחְתָּה וְנְדַקְקָה לְשָׁבָן, עַז שָׁם. וְלֹמְנִיתָה דְּעַמִּיתָה קְרָאה בְּפִשְׁטוּתָה וְתִסְמָךְ
סְגָנָהוֹת טִימָוִיִּים, דָּרָךְ רָאַנְן אַסְוָרְבָּן כְּשִׁיטָה וּבְנָסָם וּבְעַיְנָה שִׁיקָם בְּלָם
קְזִיזָן בְּבַתְאָסָת דָּאִי לְאוֹ הַכִּי לְאַלְקָרְלִי לְקִימָה פְּלָמָה, אַלְכִּילְבָּנִים בְּעַזְוֹן

(ס) כן מוחת כטו: (סב) מגנ' אברטס: (סג) לאפוקי מודעת נקביין ומרקם באגן, והדקאנטר כסם בסוף דכריו בקונקטיב: (ספ) וכן מושג מקודר בקר' א' מדריכת ריאה מליא ביא פריש ולא רומין, רשם פטורי ייחודיים: (סט) פרירינגדטס: (סוי) לאפוקי קדעת ופנו כס דוכר דלא זא בזוז: (סז) פגנ' אברטס [קפרוש ספּרִירִינְגְּסָן], ומבדני תבונ'א משמעה הנקרא' ש'שפתיק דעתן דא'א'ש חולק על המחבר געאר קידין דלא זא כל קון שאיט לפלזין; ועםם ספּרִירִינְגְּסָן, גאנ' אברטס, ומבדני תבונ'א משמעה הנקרא' ש'שפתיק דעתן דא'א'ש חולק על המחבר געאר קידין דלא זא כל קון שאיט לפלזין: (סח) הא'ר'א: הכר לו לרמא לא לבלב'ו יש אומרים, ומכרבב האב מאצער דבב הא'א'ש גונדר באצער והו לולעב'ס דמוי הפקותה גרא: (סט) הא'ר'א: (סט) הא'ר'א:

הלוּכָות לְולֵב סִימָן תְּרֵנָא

כיאוריס ומרספים

חיציה, אף שהקשר מפסיק בין ידו לולב, שכל שהוא עשוי לנאותו אינו חרוץ, ואפלו אם הקשר נעשה בדרך שאנו מינו.

[מהיל שם]

קד"י שיטחה נזgra לת, אין בו מ"ש כל תוסוף⁹⁵.

(95) ובאופן שהתוימת שבראש הלולב נחלקה משווה והרבינו בדרכ, ראה מה שבתבתו במושג ליעיל (ס"י תרומה ס"ק יט), האם יש לבדוק איסור 'בל תוסיף'.

[משנ"ב ס"ק טט]

משמע אחד ולא שניים⁹⁶ וכו', גט על ב"ל תוסוף⁹⁷ וכו', גמ"ך אין יכול להוציא כמ"ה שיטחה⁹⁸.

(96) ולגבי אהrogot התוים הדינוינו שנדרלים שנים דבוקום וזה, כתוב העשי לעיל (ס"י תרומה ס"כ) שהוא נש. ואוק שאנן טטלם שני אהrogot (כטבואר באן), ביאר במנשגב שם (ס"ק טט) שビון שנבראו שנים יחד ודבוקים ומוועדים וזה והוא אין אדם יכול להפרידם, הרי וה נחשב כפרי אחד ואון בו משומם הוטסת. אך הביא שביבת יוסף בתב שהחסמי פסל, וכן יש להחמיר במקום שאפשר.

(97) ואוק שארבעת המינים שלולב מעבים זה את זה, מ"מ כדי לעבור על איסור 'בל תוסיף' אין צורך שיטול את בל ארבעת המינים בפליטים, וכן בתב ביב"ל לעיל (ס"י ל"ט טב"ה וכטב) שמשנוטל עד לולב אחד או אהrogot אחד, כיון שהם מוחמים הכהרים לצאת בהו יורי המוצה הריחו עבר על 'בל מוסוף'. לעומת אין כן במן אחר דאמירין האי לחודיה קאי כטבואר לעיל (ס"ק ט). ובביאור הרברט כתוב בשורת אורות משה (אורח חייא סי יג), שמשנוטל מן אחר שאינו כשר למצוות, איןו נחשב להוספה במשחה שבחרורה, אלא למוסיף מצוה הריחו עבד על התירג שאין בו איסור בל תוסיפ, אבל אם מוסיף עוד לולב כשר שהיה יכול לצאת גם בו ידי חותמת מוצות לולב, זה ודי החוספה במצואה שבתורה שאומר שהמצואה בגין לוליטים, תעיבר 'בל תוסיפ'. ביאור נספ' כתוב העמק ברכה (הלוּכָות לְולֵב אות ז), שビון שאם טטלם אחד אחר יצא, נמצאו שככל מין לענין קיומ המוצה נחשב לדבר שלם בפני עצמה, וכן כמשמעות מובל מני וממן נחשב להוספה בקיום המוצה, ומילא עוברים בהו על 'בל תוסיפ'.

(98) מנהג המודקדוקים, כתוב השוע, שאינם מוסיפים על שתי ערבות ושלשה חותמים בעות. וכן כתוב הלבוש (סט"י) [הביאו הברה"ל ד"ה והמודקדוקים] והתוסיפ, שיש גם סוד במשפרם זה על פי הקבלה, שם נגיד שבע ספרות הבניין והבקן, וכן טוב שלא להוטסף. וכן הביא הכהן החויים (ס"ק קל) בשם הלבוש והרבבי. וכן הורה הגריש ואונר (תרות ארבע מינים סי' טז הע' ל), שהמנהג הוא שלא להוציא על שתי העrobot.

[מהיל ד"ה ומודקדוקים]

שפתחה קיה דעתו לאס"ר בז"ה⁹⁹ וכו', אין לאדיקק לדיקק בז"ה¹⁰⁰. (99) אף להלן לגבי הערבה של הרשותנה רבבה, שכטב החושע" (ס"י תרדס"ס"י) שיט מי שאומר שאם נטלה עט הלולב עבר מושם 'בל תוסיפ', הביא בשעה"צ (שם ס"ק ח) שהב"ח ביאר שדעתו זו סבירות בעד הרמב"ם. והתוסיפ, שאף שהרמב"ם בעצמו חזר בו, מ"מ דעה זו סבירתה בדעת הרמב"ם. וכן הראת הנטזים הסוברים שחדין כמו שכתב הרמב"ם בთחוללה.

(100) וכן הביא בארחות רבנו (ח"ב עמוד רנו אות יא), שכאשור חשה הגריי קיטטקי שהעלים של הערבה עלולים לפול, אגד כי כדי ערבות עם הלולב.

[משנ"ב ס"ק זז]

טוב פ"א פריך גמ"ך נקוזו ונאחסן כלם בז"ה¹⁰¹.

(99) כדי לחוש לדעתו רבנו תם [הביאו השעה"צ לעיל (ס"ק טו)]. שאמ ללחם זה אחר זה לא יצא ידי חובה.

[שעה"צ ס"ק עד]

[נאך פ"א אומרים גמ"א ד"ש מזקה בז"ה¹⁰²].

(91) וכוכנתו, שם כתוב השוע' שהעללה לקרוא בתורה והראו לו מקום שציריך לקרוא, ובירך על התורה, ואחר כך התבර שציריך לקרוא במקומות אחד, וכל דסperf תורת למקומות שציריך לקרוא בו, יש אמרים שאנו צריך לחזור ולברך ויש אמרים שציריך. ובטעם הריש שמסתמא רעשו על כל פרשיות התורה המונחות לפניו, וממשמע שams לא היה מונה כלל לפניו היה צריך לחזור ולברך, ולכן כתוב שכן אפלו אם היה לו בביתו ערבה אחרת, גם לש אמורים שם ציריך לבך.

[משנ"ב ס"ק גח]

לא יוסר מין אחר וכטב¹⁰³.

(92) אבל באופן שאינו מוסיף מין אחר אלא נועל את הלולב כמו פעמים, כתוב לעיל (ס"י קכח ס"ק קד), שלא שיר 'בל תוסיפ' בעשיות מגנה שתי פעמים. וראה עד מה שבתבתו זהה לעיל (ס"ק כה).

ואפלו נשים שפטוחות מלולב, כתוב החק החויים (ס"ק קכ) שמיים אם רשות להחמיר וליטול לולב, אסור להם להוציא מין אחר בלולב. משוב איסור 'בל תוסיפ'.

[בזה"ל ד"ה משום]

עד פ"לן לשם מזקה לולב¹⁰⁴ וכו', אלא לנו בז"ה¹⁰⁵.

(93) שנק כתוב הטור 'אם יאוחזו ביזד עמהם לשם מזקה לולב איכא 'בל תוסיפ', והיינו שם במן החמייש לציריך לבון לשם מגנה. ואם נטל את הלולב שלא לשם מגנה ואחר כך הוציא עליו מין חמיש, דעת החוויא (אורח סי' בט ס"ק יא) שאם מזקות ציריבות כונה, פרוש הרברט שיש שני חלקים בקיום מגנה, מעשה ובוניה, ואם עשה מעשה בלא בונה חסר בשיק קיומ המוצה, וממיילא אם ילבש תפילין עם חמש פשיות ולא כיון לשם מזקות ציריפולין לא יעבור על איסור 'בל תוסיפ', ולפי זה בז"ה שבסמכוות דאוריתיא קיימהلن שמזקות ציריבות כונה, אם הוציא מין על הלולב וטלם ולא בז"ה לשם מגנה לולב לא תעבור על 'בל תוסיפ'. ובדעת המשנ"ב לענן מזקות ציריבות כונה וראה לעיל (ס"י ס"ק י' ובביה"ל שם ד"ה ובז').

עד ביאר החוויא (שם) שאם מזקות איןן ציריבות כונה, פרוש הדברים שיש רק חלק אחד בקיום מגנה, והיית מעשה לחוד, וכשועשה מעשה אף בבל כונה לקיים מגנה נחשב לו שקיים את המוצה, וממיילא אם יוסיף מין על הלולב וטלם בלא כונה למזקה עbor על איסור 'בל תוסיפ', בז"ה שעשה את מעשה המוצה כמותכונה נטל את הלולב וכיוון שלא לבאת ידי חובה אין הרכח שלא עבר על איסור 'בל תוסיפ', בז"ה שעשה את מעשה המוצה כמותכונה ואוק שלא יצא ידי חובה נטלת לולב שהר בז"ה בלקיחתו לא לצאת ידי חובה, אף על פי כן עבר על איסור 'בל תוסיפ', צ"ע.

(94) ולעיל (ס"ק ט) כתוב, שאפלו אם אורג את הלולב שלא במינו אין בהו משום 'בל תוסיפ', שビון שאין חובה לאנדו האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי. וגם אין חוששים לזה משום

חולבות לילב סימן תרנא

קכט באר הנזלה

ח' שם בבראשית ט' אשכבה ובראים ב' כוונת נבון וחומר אפה שאמב' בתכובתו י' ענין ז' כ' ר' נדרת ואירא ג' ר' פטלוני ע' בתה ל'

הספר לו אחר מהמינים, (ט) לא יקח מין אחר במקומו: י' (נה) "לא יוסיף מין אחר על ארבעת המינים." משום (כד) בלויסיף: ט' (נט) שלא יכול יותר מלולב אחד ואחרו ג' אחד. אבל בערבה וחדס מוסף בלה כל מה שירצחה. איןש מי שפוקל (ס) לטעמ' הרס (כג) שוטה בלבך נוסף על השלשה ברין עבתה, בweis מפירין. *ותמראקקים אינס מוסיפים על שני ערכות ושלשה הדרסים עבתה:

כאמיר הלכה

סדר לבתיחה לאגדן, הרבה פוטקים איזו סוכרים בז'

שיעור הצלב

(ט) אלה ור' ר' (ענ) ולפי זה יצטרכן לבך על טבילה סוד ונשכה ואחרו גזברנה אתך, ר' על לדך פין שצבר בך פעם אתך, ולפלה שלא' העריך ארכוניטים פינה. אכן לעי מה שהעתה נברא מלבה זו עתה הפתה ממעוני נfine שבכבר הקסיך ערך מידיין לחייך כליליב, אם כן יברך נבנה אמרת צל נטילת לולב, וצדריך עיון לטשחה: (ענ) דרכיסים: (ענ) אללה ונבה וקרישיה: (ענ) ארכוטים קשים כר'ם. ואך דאנצטנס הקשה על זה ומוטיק שלא' לרברך, נברך פרצוי פחח ארכוטים קשייה, עין בלמושת ליכאליה ונבה וכברנירניש עונטעם בפשיטות, דיבין דביצה תפנעה לא סיה בדעתו כל על הנטז ונובגה אמרת אם כן הוא שפה בסילה פרלה, נבי' נטמות שברך עליו ונעל מזון, אף שמי לא נטמי מזון אחר וועל השנעה מפל ליקום ארכן לבך על טשנה כנון שמתהלה לא כינה דעטו כל אלין, נבי' נמי דקומה, וכמו שנטסטן לאצל סילאן קם טיער כ, ואך קישיאומרים גלא דלים מליה עונטנירו). ובן פרק במור וקייטה זבדרכיסים וטרכוטים מילקציית-השלול (אכן פלא קני ערבה כלל, משמע למתקיזית-השלול ומטסלים לתפנוז ארכוטם, ולשרי ארכוטים אין חילוקין פון), ולכן אף דבפריט-קברים ורשערת-תשכה חווישין קاعت מחתת קשיות דנטקן ארכוטם לסקק ברכיה בנה, אך לדיין ארכוטם, ולשרי ארכוטים אין חילוקין פון, ולכן אף דבפריט-קברים ורשערת-תשכה חווישין קاعت מחתת קשיות דנטקן ארכוטם לסקק ברכיה בנה, אך לדיין סטנקו שיוכן לבך כי אין הוא דעת קבוש ואלה נבה בכגיניע' מעמוד וקענער וזרק-טסמים וטמי ארכוטם, ובס קדמאנרין ישוב גשטו. ומופתנרא קומתנו: (ענ) דרכיסים ואלה בנה, ונראה דארט פטאנצטרכוטם מלחא באפין זה דלא אץ פעם ואשון פין שלא' קרי וא-ארכוטם מיטים לפוני, ובכסקט הקטבָר:

(ע) גמרא; (נ) גמרא; (ענ) עין בבית-לטף; (ענ) פולקים; (פ) הגר"א; (כל) הגר"א;

France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972 77 466 03 32

contact@torah-box.com